

2009. november 20.

VIII. évfolyam 11. szám

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
költség hozzájárulás
kapcsolat

Tartalom

próza, versek

Baka István: Szürkület
Balázs Gyula: A hét lovas
Balázs Tibor: Ösvényeim
Baranyi Ferenc: Lövészetem
Bárdos László: „Egy év után...”
Bittner János: Lehetne
Bodó Csiba Gizella: Különös földön
Contos Márta: Hagyaték
Faludy György: Szélsőjobb
Fetykó Judit: Városodban
G. Ferenczy Hanna: Turmix
Illyés János: Tetemre hívás
Kaiser László: Megannyi közös
Kajuk Gyula: Szomorú szerda
Kamarás Klára: Rántott hal,
Kamarás Klára: Emlékeztető
Kaskötő István:
Szelleműzés a Crimson utcában
Költő Nagy Imre:
Benépesült az őszi ég
Köves József: Ballada
Lehoczki Károly:
Az ember utolsó megkísértése
Lelkes Miklós: Alkotóját a vers is
Millei Ilona: Őszi dal
Németh Tibor: Búcsúzó séta
Nógrádi Gábor: Konok apám
Ocsovszky László: Végállomás
Pécsi Éva: Egyszál magam
Péter Erika: Béke az olajfák alatt
Petőcz András: Szorong az isten
Sárközi László: A New York-i
események margójára
T. Ágoston László: A főnyeremény
Vihar Béla: A Változás

elfeledettek Szépkuti Miklós

?
A csontváz
A herceg egykor

Lehoczki Károly

Az ember utolsó megkísértése

Hidegben, télben, ha lőnek,
ha kivetett házad és földed,
ha öltél és tudtad, hogy megölted,
kiben bízatsz?

Ha ablakhoz húzódva vártál,
láttad, kinn besúgó járkál
s bármely élet jobb bármely halálnál,
bízatsz-e még?

Ha rejtőztél, holott nem űzött
senki, csak nem hitted el, hogy győzöd,
mit elméd eléd kitűzött,
mit érdemelsz?

Ha nődet váltottad nőre
s maradtál végül vágyadban pőre
kivert, kóbor férfi, te dőrel! -
ki ölel át?

Ha gyermektől próbáltál lopni
és szeszed már esténként fogyott ki
és bűzlesz, akár a zokni,
mi a jussod?

Most papok csordákba gyűlnek,
szeretet! - visítja mind s gyűlölve
átkot szór rád, ki űzöd őket
reménytelen.

Hidegre, télre, halálra,
szeszekre, hogy rogyjon a lába,
elnyűtt hitvesre, hitre hiába
úgyis telik.

Én nem Krisztustól, messiástól
remélek szebb kort, rólad, magamról
álmodom és így van ez jól,
te csúf Ember.

Könyvajánló

A
MERCATOR STÚDIÓ
kiadásában megjelent
e-könyvek innen is
nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!

Fetykó Judit:
A kapun túl
Fetykó Judit:
Az ablakvitéz
Fetykó Judit:
Epreskert

G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában

G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon

Kamarás Klára:
Álmok útján

Kamarás Klára:
Letenyei fák

Kaskötő István: Számadás
Kárpáti Tibor: Csillagzapor

Sárközi László: Csikágó

Sárközi László:
Hellén szerenád

Pápay Aranka:
Örvények felett

Váradi József:
A próbára tett táltos

Verzár Éva:
Tüzet viszek...

A MEK-ről letölthető
művek

Fetykó Judit:
Hársfanyereg

Kamarás Klára:
Anica

Kamarás Klára:
Arcok a múltból

Kaskötő István:
A Petruccio házaspár

relytélyes esete
Kaskötő István:
Életrajz

Lehoczki Károly: Tenzs
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba

A két márványszobor
A torony
Atlantis
Az én szeremesem
Kék, lila, vörös, fehér
Lelkemben Csipkrózsa

gondolatok

Aszalós Sándor

Imago animi sermo est

Seneca

Erkölcsei levelek.114. LEVÉL

klasszikusaink

Áprily Lajos

A somvirágos oldal

Annának hívták

Apámra gondoltok

Felhőt szerettem nézni

Kérés az öregséghez

Március

Őszelő

Szeptemberi fák

Tavaszdodik

Túl ötven erdőn

MEGJELENT

Baranyi Ferenc
Kielo

Kaiser László
Álmom a csönd

című kötete.

Katt a képre.

Kaskötő István

Ha jól meggondolom

...ifjú éveimet töltöttem áldott tudatlanságban, fogalmam sem volt arról, hogy én alapjában véve baloldali vagyok. A fordulat évét megelőző politikai színház elkerülte a figyelmemet, el voltam foglalva emberré válásom problémáival, a tizenévesek gyötrő identitás kríziseivel. Nem voltam baloldali, mert nem volt számomra meghatározható ellenpólus. Még 1956-ban sem valamiféle "oldalon" álltam, azok sem, akikkel azonosíthattam volna magamat. Rejtve volt az "oldal", csak később derült ki, hogy vannak, s azóta is szaporodnak.

Az élet iróniája, hogy a felismerés, hogy baloldali vagyok egybe esett a demokráciával való találkozással. Emigrációs életem első egzisztenciális problémákkal küszködő éveit után, lassan tudatára ébredtem a kanadai politikai élet, minden eddigi tapasztalatommal ellentétes lényegére.

Demokráciát tanultam s vele a magam politikai, világnézeti hitvallása nyert tiszta, meghatározott jelleget. Felismertem a magam baloldaliságát akkor, s vállalom, azóta is.

A mindenkori két uralkodó politikai irányzat, a jobboldali konzervativizmus és a bal, liberalizmus uralta a kanadai politikai életet s a liberális baloldal szociális programja, szemben a konzervatív ideológiával könnyű választásra adott lehetőséget.

Nem kívánom itt a két világnézet közötti különbséget elemezni, azt már mások megtették, csupán annyit szeretnék megjegyezni, hogy az "igazi demokráciában" a bal úgy, mint a jobb elfogadott és tiszteletben tartott állásfoglalás.

Próbálom az ötven egynéhány éves politikai tapasztalatomat a mai magyar viszonyokkal egyeztetni és sajnálattal kell megállapítanom, hogy semmi sem stimmel.

Lehet-e „politikainak” nevezni a jobboldalt a minden tisztességet meghazudtoló szélsőségeivel? Lehet-e a gyűlöletet és félelmet, a félreérthetetlen fenyegetést egy civilizáltnak hazudó társadalomban, politikai vitában felhasználni? Lehet-e a baloldalnak mindent feladni csak azért, mert a jelen zászlóvivői megmérettettek és könnyűnek találtattak...? Lehet-e hamis vádak, megbújással kivédeni?

A tét túl nagy, az idő túl sürgető... vállalni a baloldaliságot ma egyenlő a demokrácia védelmével, feladni a harcot egyenlő a megsemmisüléssel.

vágyom át...

Ajánlott Honlapok

Ághegy
Baka István Alapítvány
BARÁTOK VERSLISTA
Irodalom. Művészet
Digitális Irodalmi
Akadémia
Fullextra

Gondolkodók archívuma

Hetedhétathár
Irodalmi Rádió
KLUBHÁLÓ
Kristály
Magyar Elektronikus
Könyvtár
Mercátor Stúdió
Elektronikus Könyvkiadó
Papiruszportál
Tiszatáj
Vadalma

Munkatársaink Honlapjai

Andrassew Iván
Batta Eszter
Balázs Gyula
Balázs Tibor
Csiki András
Csontos Márta
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Köves József
Lehoczki Károly
Nógrádi Gábor
Petőcz András
Péter Erika
Polgár András
T.Agoston László
Váradai József
Végh Sándor
Verzár Éva

Robert Schumann

3. Szimfonia. II. tétel

**Kaiser László
Megannyi közös**

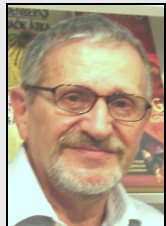
Baranyi Ferencnek

Megannyi bennünk a közös,
közös, mint csillagoknak a Nap.
A Nap, hisz tudja: a Hold nélkül
unalmas adni sugarakat.

Úgy közös, ahogy gyarlóknak is
közösek az evidenciák,
s ahogy nincsen csillagász, aki
megtagadná a Galaktikát.

Mégis van, hogy más az utad,
miként enyém is visz máshova:
külön elvek mentén lépdelünk,
más a vár és várnak ostroma.

S nincs harag: maga a csoda,
nem tudhatom, te hogyan teszed,
én úgy: jobban szeretlek téged,
mint hűség-es-hűtlen elveket.

**Köves József
Ballada egy politikussá
züllött tanárról**

(Két ajánlással)

Tanár úr kérem, én csalódtam önben,
mert már színtelen tiszta-volt szeme;
most elbúcsúzom inkább, s nem dühömben,
végig gondolva mindent eleve.

Tanár úr kérem, ön hazudott nekünk,
amikor hősies múltunkról beszélt
és letagadta, hogy e dicső nemzet
mindig is eltúrta a hazug szeszélyt.

Tanár úr nekünk legendát oktatót,
bár tudta, hogy nem oly dicső a múltunk,
eladtuk testünk – a hazánk -, s mint kokott,
mi folyvást idegen karjába hulltunk.
Tanár úr, ezt ön most sunyítva teszi:
aljas érdekeknek szószólója lett,
hazánk szerveit gyűlöletrák eszi,
hazugság színpada lett a parlament.

Tanár úr talán a legvadabb hazug,
hiszen jól tudja, mindez hová vezet,
milyen mélységes szakadék ez az út
ahová húzza ön ezt a nemzetet.
Ön sikert óhajt, s a színpadról ezért

**Balázs Tibor
Ösvényeim**

Egyszer az almáskertek is
megszédülnek a vonulásban,
és nem érkezik el senki sem,
akit eddig, szélben, bevártam.

Egyszer négy égtájt bejárt
szelek egy helyütt mind megállnak,
csöndesen átadva helyük
az elvonuló almafáknak.

Egyszer az almáskertek is
megérkeznek, ha annyi éve
visszaüzennek valamit

a szél arcába belevésve-
s ösvényeim útjába állnak
annyi remegő almafának.

**Kajuk Gyula
Szomorú szerda**

Deres a fű már és a kerti úton
talpad alatt reccsen egy lehullott dió,
barátod halálhírét recsegi, s elhallgat
a kiérdemesült Sokol rádió.

Míg felfeszíted a bedagadt ablakot
gyulladt szemét látod magad előtt
kihűlt falak közt borostás magányban,
így indul ez a szerda délelőtt.

(Leghőbb vágya volt Noé bárkáját megtalálni...
ott, hol tornyosul a fenséges Ararát.
Mit tegyek most? Eltegyem, földhöz vágjam
polcomon őrizgetett kedvenc poharát?)

Nógrádi Gábor

KONOK APÁM ÉN MEGFESZÍTELEK,
rejtőn rejtezz a rejtek-városokban.

letaszítana minden más szereplőt.
A nagy drámából ön semmit meg nem ért:
nem zászlót lenget, hanem vad kereplőt.

Ajánlás 1.

Herceg, e tanártól végleg búcsúzom,
Ezentúl talán már észre sem veszem,
nem vezethet engem többet tévúton,
hamis szava nem veheti el eszem.

Ajánlás 2.

Herceg, e tanárból báb lett, madzagon
rángatott figura, csúf és torz bohóc,
de nem nevetünk rajta, csak szájalom
mit érzünk, ha beléből kilóg a kóc.

2009.04.17

Kamarás Klára
Rántott hal, szálka
nélkül

Akkoriban, amikor én iskolás lettem, a Rákóczi úton
laktunk egy kis albérleti szobában. Jól emlékszem, hogy
egy sötét folyósón keresztül jutottunk ki az utcára, ahol
hatalmas gesztenyefák árnyéka borult a járda fölé.
Közvetlenül az Engel-fürdő mellett volt a ház. Szemben,
kicsit átlós irányban, a Hal-téren kellett átvágni, ha fel
akartunk jutni a Munkácsy Mihály utcára s onnan tovább a
Széchenyi tér forgatagán át az iskola felé.

A Hal-tér! Néha még mostanában is álmodom vele.
Egyik oldalon egy kocsma, a másikon, egészen a sarokban
egy kis kifőzde volt.

Idő por-köpenyét válladra dobtam,
s másoknak magamért kimértelek.
Rettegés aranypáncélja veled
romlik – a bűnök sorozata koppan,
magadba zárni vágysz, és egyre jobban
magamba zárva elveszítelek.
A rettegésed arcomon kipattog,
mért akarsz lágy hússommal védekezni
televény ellen? Törvény úgyis arcod,
bennem feszül, mint falak közt a semmi
értelmet s formát alkotva a falnak.
Bontson, s ne rontson páncélos hatalmad!

1968

Petőcz András
SZORONG AZ ISTEN

A sarokban ül, és szorong az isten.
Annyira sápadt és fáradt az arca!
Homlokán piros pattanás. Véres.

Már megint elvakarta.
Nem néz rám, ahogy a szobába lépek.
Teszi magát, mint aki játszik.
Két napja kitalált valami teremtő-gépet,
úgy látom, azon bogarászik.

Aztán egy bolygóért az ágy alá mászik,
mint akinek csak ez a dolga. Fogja
a bolygót, a kéket, és a nyitott ablakon át
a levegőégbébe hajítja.

A párkányról, miként a remények,
elrebbennek a seregélyek.

a vendég

Mikus Ferenc
festőművész

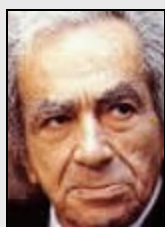
Kérjük látogassa a művész honlapját.

Baranyi Ferenc
LÖVÉSZETEN

Csak az zavar, hogy csöppet sem zavar már
a géppisztolyok éles vakkanása,
az egykedvű közöny árkába lelkünk
halk összerezzenéseit beásta.
Mikor kirándulóként jártam erre:
még a vadász lövése is ijesztett,
mi hébe-hóba messziről sebezte
a nyúlszelíd, süketfajd-csöndes estet.
S most az zavar, hogy csöppet sem zavar már
a géppisztolyok éles vakkanása,
száj-szögletemben testrészt már a fűszál:
meg se rezdül. Csöpp indulat se rázza.
Félek. S e félelem nem reszketés a
fegyver-dörejtől, mely most untalan szól,
attól félek, hogy már csöppet se félek.
Nyugodt vagyok. Ezért félek magamtól.
Így fásulunk vakon-dologtevő és
ártatlan gyilkosokká háborúban,
szemünk se rebben majd s ölvén ölődünk,
fűszálat rágva, egykedvű-unottan.
Ezért kell még a laktanyás szigor, mert
az ember ott lelkét elejtve lő és
fűszálat rág és félve döbben arra,
hogy határtalan a beletörődés,
hogy nem szabad egy újabb háborúval
az emberek lelkét alázni addig,
hogy üressége visszhangot se vállal,
mélyén a vég dörgése meg se hallik.

Váci laktanya, 1966

Faludy György
Szélsőjobb

Ami hazai, az csodás és helyes,
ami külföldi, az a világ szennye -
sajnálom őt, mert kedv s szeretet helyett
harag, gyűlölség s átok fortyog benne.

Úgy vélem, roppant előnyös lehetne,
ha történelmet tanulna vagy nyelvet,
de iskolájával ő befejezte
az okulást. Azóta mindent elvet.

Mikor belső unalmától megdermed,

Csontos Márta
HAGYATÉK

Mindenem a tiéd, a
tiétek és az övék, a hely,
hol egyedül osztom veled,
s veletek a világot, legyen mindenkié,
vagyok az egész egységet
kívánó boldogság boldogtalanja,
s a tér, mit átölelek, legyen az emberé.

Ereim lüktetnek őszi leveleken,
szívemből lombosodik a fény,
értetek széttöröm az idő bilincseit,
s a fák gyökerébe oltom a magot.
Soraimból nektek domborítok
hidat, s ha felnyílik a csend szeme,
csillagotokba öntöm a holnapot.

Kiszemelt áldozatként hagyom
rátok mindazt, mit művem kínál
létem örülete is rátok iratik,
s legyen tiétek válságom rettenete.
Minden gondolatom titka
legyen veletek a csoda gyönyörén,
legyen tiétek a magasság igézete.

Lázadó órák múlásán mászik
homályba a megtévedt igyekezet,
jeleim gyűjteményét hagyom
rátok, létem megfakult csendéletét,
sugaram pályáját kötöm
rátok örökségül a hiányok hajnalán,
hogy égessem bennetek a szeretet ígérését.

Ocsovszky László
Végállomás

Türelmetlenül tanácstalan minden gondolatom.
Lekéstem a vonatom?
Hiszen még csak az állomáson vagyok,
a jegyet még meg sem vettem,
mert nem tudom, hová utazok.
Idáig sem tudtam, lehet, hogy nem is érdekelt.
Elindultam – mondták: arra – és én mentem.
Bolyongtam az alföldön, hegyek között,
folyók mellett, utam az égen kerestem.
Lebegtem, mint a madarak, a semmi fölött,
sötét barlangokba kötél nélkül ereszkedtem,

vagy bús: egyszerre sír, iszik, zsidózik.
Érvet és tényt nem ösmer, csak érzelmet,

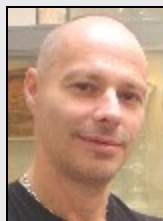
abba magát fejbűbig beleássa,
s nyilatkozik, parancsol, jósol, lódít,
hiszen magyar. Ez a foglalkozása.

(Budapest, 1993)

G. Ferenczy Hanna
TURMIX

Átlátszó, csiszolt élet pohárban
keverve fény, köd, homály és világ,
jószág, gonoszság, góg és alázat -
minden csepp élet, minden csepp halál.
Ebben a furcsa, arany pohárban
keverve minden, keverve semmi.
Örökké lázong, forr minden cseppje,
míg elpattan a pohár, s a maró ital
szétömlik egy szürke abroszon -
mi bennünk van - csak ennyi ?

Bittner János
LEHETNE

Lehetne szóm egy angyal szózata,
virágmező, az ünnep illata,
Duna vizéről fölszálló madár —
de az a szó valaki más szava,
mely rózsaszínűen az égbe száll...
Sötétén írok, mint az éjszaka,
hogy megsebezzen, mikor eltalál.
Mert néha a gyönyör a kín maga,
csak akkor vésed szívedbe, ha fáj.
Tehetetlen dühöd dalold velem,
üvölts, nem hallja senki halk imád,
tombolj, ha medve táncol kedveden,
és ünnep nő belőle: hóvirág.
Ne hagyd, hogy holnap újra kedd legyen!

Balázs Gyula
A hét lovas

hajóra szálltam, ejtőernyővel lebegtem,
harcokcsival nyikorogtam, homokban és hóban,
imádkoztam és hittem az igaz szóban.
Türelmetlenül tanácstalan minden gondolatom.
Lekéstem a vonatom?
Vagy, ez a végállomás?

Bárdos László

„Egy év után vonok versre papírt elébem.”

(Illyés)

Egy év után? Ugyan. Micsoda kishitűség!
Akárcsak a papír;
hány éve tűröm ezt, a gondolatnak úrét,
s kezem *fűzetbe* ír.

Itt és most, eszerint, minden nagyobb szabású:
a láva gyűlöget,
s ha felszökik, -szakad, olyat szól, mint az ágyú,
vagy árad, mint kötet.

Á, nem. A rozsdá sem volna derék hasonlat;
mely nem és nem ragyog
a kardon... ismerős? Vihar tépázta tollak,
s fagyott föld sem vagyok.

Kővé vált buzgalom sziklájából ki tudna
törvényt fakasztani,
ha táblátlan mered reád maga Medúza,
s eszébe sincs neki,

hogy parancsot, eszeveszett vádat közöljön:
így tovább nem mehet!
S láttán ledőljön az, mi úgylis pusztá börtön,
a lelkiismeret —

mely mire jó? Napok, hetek, havak meg évek
számlálására csak;
de összehordani derogál neki képet,
sort, szót, s mi még akad.

Mi még akadna ám, ha horgomat kivetném
ádáz búbját alatt,
s regélném: a fogás alakzat és eredmény,
és lám csak, hallgatag.

Az önvád tornyosul, ágál, hallatja hangját —
a toll szót nem fogan.
S ugyan hol a papír, min a kimért magasság
siklik komótosan?

(William Blake-nek)

Ragyogott hét tüzes paripájuk,
Hét tüzes paripán érkeztek éjjel,
Villám volt tekintetük s ruhájuk
Suhogott a rideg északi széllel.
Szó volt a kardjuk és lesújtottak,
Kettészelték a Közöny kőszobrait,
Meddő földbe vérrögöket szórtak:
Eljövendő rózsakertek magvait.
Arcukon a Hold ezüstje égett
És kihűlt szívekbe vágtattak tova,
Magukkal vitték a Messzeséget,
Hogy lehessen új Időknek otthona.
S a vérrögök mozdultak a földben
És hirtelen újult erőre kaptak,
Bár az elnyomástól meggyötörten,
De a Rózsák mégis feltámadtak.
Ragyogott hét tüzes paripájuk,
Hét telivért sarkantyúztak egy dallal.
Villám volt tekintetük s ruhájuk
Redői közül kivillant a Hajnal.

Sárközi László
A New York-i események margójára

Kinek hazudjak és miért? a létezés szemét hegyén ülök s a lekvár már a számig ér,
hazug világ, nem érdekel a hófehér mosoly; magam vagyok a jambikus igazság:
ezért a helyzetem kiváltságosnak mondhatom – enyém a csúcs! habár a lelkem örli szét.
Sokat akarni már sokat tudok; viharban egyensúlyozom, noha taszít a vadság:
kapaszkodom s panaszkodom, de én akartam így? s kifizetem bilincseim nehéz árát
mihelyst a múlt, jelen s jövő benyújtja majd a számla összegét – kitephetik a toll szárát
kezem közül – ha engedem! magaslóról teszek rátok hülyék; nem érdekel a gázság!
Az emberek zabálnak és ürítenek s mivel ürítenek, ezért folyton zabálnak:
hasunk világokat hódít, agyunk – újabb-korú; tibennetek megtestesült a végtelen
s a vértelen, típus-pofákra illő sablonok! nyerő a sápadt és számító értelem,
hatalmas úr a félelem, legyőzheted – szemébe mersz-e nézni önmagad bajának?
Beképzelt agyvelő! szaladj hamar s az édenkert kerubjait pokolra küldd, talán túrik,
sovány nyakunk hosszú, érdes nyakkendővel dúcolta alá rég a száraz alma ágat
amelyre felkapaszkodott fajunk s a sámli is recseg, pedig a lába stabilnak tűnik.

Érd, 2001. Szeptember 22.

Kamarás Klára
Emlékeztető

Kinek apja nem azért állt a sorba,

Kaskötő István
Szelleműzés a Crimson utcában

Már két napja esett az eső, hol csepergett, szitált, hol ömlött. Az igazság az, hogy igen jól jött a háromhetes nagy meleg után, kizöldült a világ, meg aztán locsolni se kellett, ami nem kis dolog, ha figyelembe vesszük, hogy milyen magas a vízdíj. Az öreg Joe virágos kertje meg igencsak igényelte a sok vizet. A kedves olvasó ebből bizonyára arra a következtetésre jutna, hogy az öreget boldogította az égi áldás. Hát, mondjuk úgy, hogy fifti-fifti. Míg meglepéssel nyugtázta a természet segítségét, a hosszas bezártság már kezdett az idegeire menni. Jöttment a házban, mint aki nem találja a helyét, ki-kinézett az ablakon, Wilson a garázs ajtóban téblábolt... hiányzik neki a kocsis mosás, állapította meg az öreg, kis szakasztikus mosollyal az orra alatt.

Télen az más. Túl a hólapátolás örömein, éppen elég tennivaló akad a házon belül, amit egész nyáron halogatott, h

Lelkes Miklós
Alkotóját a vers is...

Alkotóját a vers is elfelejti.

hogy zsíros állást kapjon, s érmeket,
hanem mert hitt egy boldogabb világban,
az ne tagadja meg az éveket.

Ha édesanyja mindig bízva, bátran
vallotta magát annak, aki volt,
most ne menjen köpönyegért a boltba,
s ne forgassa, ha nincsen rajta folt.

Ki állampénzen tanult nyelveket,
s diplomáján még fénylik a keret,
tudhatja jól, hogy mindennek van ára,

és megdolgoztunk érte. Nem lehet
hogy megfakuljon az emlékezet.
Csak tiszta vizet öntsünk a pohárba.

Mikus Ferenc: Hajléktalanok

Illyés János
Tetemre hívás

Árkus Mihály, a falu Misu bácsija hosszú sovány alakjával, meggördült hátával úgy magasodott embertársai fölé, mint juhász szamara a birkanyáj közül.

Az özvegyemberek egyhangúan sivár életét élte és csak az hozott felüdülést, ha néha - néha jól kirúgott a hámból. A Szakszövetkezet rendkívüli közgyűlést hirdetett, a közösség pénzügyi viszonyai körül támadt nehézségek tisztázására, és Árkus Mihály is illendően készült a nevezetes eseményre. Napszítta kalapját néhány poroló mozdulattal a térdéhez verte, majd fejére illesztette. Kérges tenyerét végig futatta ábrázatán, így győződött meg arról, hogy az orcáját díszítő vérerekkel átszőtt és nem csak a napsugár által színezett hatalmas orr a helyén van, majd néhányat pillogott ezáltal látását is élesítve elindult, mint szőlőkapás, hogy jogait gyakorolja.

Az csak természetes hogy betért a zugkimérésbe, közismert nevén a bögre csárdába, amit Juli néni, az intézmény tulajdonosa működtetett, akivel valamikor olyan jókat etyepetyéztek, tücsökzenés éjszakákon, a szalmakazal tövében. Hol vannak már azok régi szép idők?

Nem baj. A vers csak önmagát mutassa.
Vers-lelke fontos, és nem az: ki írta,
egy ismeretlen - vagy József Attila.

Az alkotót verse csak elfelejti:
a világ - ha dicséri is - kifosztja.
Hamis kutyák ugatnak. Hamis ország
fel-felesküzszik hamis holnapokra.

Lélek-vers, légy saját csillaggal ékes,
villants tükröt felejtő végtelennek,
teremts végesből, múltón bár, egészset, -
bármilyen legyen: akár egy hulló könnycsepp!

Fetykó Judit
Városodban

Ez hát a legszebb utca Pesten.
Fagyhatár. Forró-hideg városodban.
Tündérmese hidegrázása bennem.
Megállunk jeges parkokban.

A fogunk koccan; forrón,
égetőn vág a jeges szél.
Végigmegyünk ma minden úton,
ahova akartad, hogy menjél.

Kék tűz izzása fogva tart.
Nincs kesztyű, ami most kéne,
Csak érzem még kicsit, míg tart;
hidegen éget az ujjad vége.

Reggel, este, álomból felébredve,
bűvölet utcájában járok.
Forrón hideg kezem kezében,
ismét oda, hozzád vágyok.

Németh Tibor
Búcsúzóséta

- Lillafüreden a Hámori tó partján -

Kitépelt gyökerek
maradnak csak, hol patak kísért a tóig.
Régen más színe volt, méregzöldbe vitte,
gyöngyvirágos habját...

Nem tudok elmenni,
testem még maradna, egy újabb tavaszra.
Rokonomban lett a hegy, ismerem patakját,

Költő Nagy Imre Benépesült az őszi ég

Benépesült az őszi ég
Vándormadarak rajával,
Tele van a ködfátylas lég
Búcsúdalunk bús dalával.

Úgy röpülnek, úgy sietnek
Erről a bús hervadt tájról,
Még vissza sem tekintenek
Az ég borús távolából.

Boldogok ők, mert mehetnek
Virulásba, napsugárba.
Ahol örök tavaszról zeng
A fa lombja, a víz árja.

Nekem nincs szárnyam, mely vinne
Mosolygó, fénylő tájakra.
Hol öröm és kedv hevítne
S megszűnne lelkem fájdalma.

Jön a tél, s én itt maradok
Ködbeveszve, zord bilincsben,
S holtradermedt álmok, dalok
Koporsója lesz bús szívem.

Bodó Csiba Gizella Különös földön

Vihar harapások
tépik a földet,
óceán mélyek
felszínre löknek
alvó lábát, görget
búgó szirén hangot.
Csillagok hullását
siratja az Andok.
Nap-kapuban álltam
- különös kegy ez -
felemelt karokkal,
fogták kezemet
az ős-energiák,
s az emlékezet.
Végtelenben bércek,
fekete lyukak,
ezüst só-lepárlók,
szerpentin utak,
gyermek-arcú lámák,

útját az erdón át...

Jön az ősz, menni kell,
marad a tótükör, amely az arcodat
múltból villantja át, ahogy gally hullajtja
szélcsengő illatát...

Baka István Szürkület

A menny kilép medréből, szennyes árján
felhők – felpuffadt angyaltetemek –
sodródnak és keringenek,
a süllyedő nap örvényébe bukva.

Álarcot vált a város, most a benne
kiterjedt úrt a villanyfény befutja,
s mint egy töklámpás, bárgyún és siváran
pislog a végtelenbe.

(1982)

Millei Ilona Őszi dal

Mohos fa ágán
trónol a sárkány
árva kő szélén
kéklő lidércfény
Avarba bújnak
beléd hatolnak
Hallgat a lélek
múlik az élet

1989

Vihar Béla A Változás

Mikor az istenek
fényes trónjaikon

"asszony-kalapok",
inka ösvények,
monolit-oszlopok.
Mesékből ismert
különös világ,
kaleidoszkóp-
prizmákban
éltem át, a csodált
inka-kultúrát.

Bp. 2009. október 21.

T. Ágoston László
A főnyeremény

Gondosan bezárta az ajtót, zsebre vágta a kulcsot és egy széllal bélelt, kopott nyári nadrágban, hasonlóképp elnyútt pólóban, és mezítlábas papucsban lecsoszogott a földszintre a postaládához. Nem nagy dolog – gondolta –, ki a fene nézegetné őt a lépcsőházban délelőtt tizenegy órakor? A lakók többsége dolgozik, vagy munkahely után kajtat. A nyugdíjasok meg ki se dugják az orrukat, mert minden ajtónyitáskor hűlik a lakás, és már újra emelték a gáz árát. Az a francos óra úgy pörög, mintha hajtanák. A minap beszéltek a lépcsőházban, hogy az öreg Csókáné a negyediken már a harmadik felszólítást kapta, hogy kikapcsolják nála a gázt, meg a villanyt, ha nyolc napon belül nem fizeti be a tartozását. El is ment a városházára segílyt kérni, és megújítatni a közgyógyellátási papírját. Azt mondta ott neki valami hivatalnok, hogy elkésett, mert kifogyott a keret. No, hát akkor hogy is van ez? Ha nem fizet, márpedig nem tud fizetni, akkor megfagy a sötétben?... Ezek a szolgáltatók nem tréfálnak.

Pécsi Éva
EGYSZÁL MAGAM

Életemben az az érdem,
szabadság lett osztályrészem.
Nincs oly rabló, aki bánthat,
eldobáltam a málnámat.

Az utamat én már régen
egyedül járom az égen.
Ha nincs aki hazahozzon,
sarkcsillaggal takarózom.

e harsány szót
hallják zengeni:
Élet –
felhahotáznak,
reng a kacaj.
A szilaj nevetés
nem szűnik
akkor sem körülöttük,
midőn az idő
süvítvé kiáltja:
Halál.
De megborzong
a büszke tekintet,
és sziklahomlokukon
a félelem árnya sötétlik,
ha megdördül
felettük az ítélet,
és századok zúgják
e szót:
Változás.
(1960)

Péter Erika
Béke az olajfák alatt

Köveknél kuporgom,
ahol patak csörtet,
Békém bogarászom,
bensőmben a csendet.

Szitakötők szállnak
helikopterszárnnyon,
nási fátylúk fény
hintázó nádágon.

Mocorgó mentafű
cirógatja testem,
könnyű szél, s nyugalom
békíti a kedvem.

Hallgatózom, mohón
fürkészem a tájat.
Régi kérdésekre
Keresem a választ.

Kutatok magamban
bölcset és ostobát,
Bezárt egyenesek
és görbék otthonát.

Olajfa levele
lapul tenyeremben.
Béke, s balzsamillat
járja át szép rendem.

"Egyetlen művészet sem csupán a nagyokból táplálkozik. Ők sem nőhetnének meg a kisebbek nélkül, az irodalomtörténet folyamatosságát ezek az utóbb kevéssé ismert vagy elismert szerzők tartják fenn. Közülük válogatunk, hogy kiemeljük őket a feledésből. Legalább a tudat, tudatunk következő „kihagyásáig”.

Dr. Bárdos László
irodalomtörténész

Szépkúti Miklós

1905-1944

[A herceg egykor]

A herceg egykor így szólt
a sápadt kedveséhez:
„Ah gyermekünk a rég holt,
lásd, messzi újra éled”.

S azóta lettem újra én,
bíborvirág az ég ívén,
mely lassúdan kinyil...

Szavam száz új nyilat röpít,
lelkem csodás folyón a híd
s a bíborgyöngyű Élet,
velem ki újra éled

aranypalástot rám terít.

LELKEMBEN CSIPKERÓZSA

Csipkerózsa
alszik már ezer év óta.
Ezernyi rózsza vérszirmu csókja
suttogó, halk meseszója,
csipkerózsa.

Ódon kastély
sohse nyílik a rácsajtója!
Ezernyi rózsza vérszirmu csókja
a toronyajtót beborítja,
csipkerózsa.

Csipkerózsa
a csokolót hiába várja...

A TORONY

A torony...
Fehér madár még egyre vár,
kopog
régí színes ablak rubintüvegén...

Ő int...
Mily furcsa az, hogy a tavasz
torony-
ablak alatt szalad aranykerekén?...

Homály...
Úz a halál, sose talál
torony-
szoba, színes ablak árnya betakar...

Az éj...
És a madár csak egyre vár,
kopog
egyre, hűvös ajku csönd a ravatal...

KÉK, LILA, VÖRÖS, FEHÉR

Kék,
így szóltam
s kitérte két karját a messziség.
Ám holtan,
azúrba halkulón terült a lég
a kába égnek kék színébe még.

De halld!
Lelkem
Csodás lilára vált

ezernyi rózsza vérszirmu csókja
az őszbe hervad mindhiába,
csipkerózsa.

ÉLETRAJZ

AZ ÉN SZERELMESEM

Öleltem. Ízes teste
hús illatot lehelt,
ajkát szomjún szerettem,
kéj-karja átölelt.

S akkor buján virágok
nőttek dús ajakán
s lelkembe szörnyű álom
fogant ez éjszakán:

A körmöm szép nyakára
mélyedt le hirtelen
s halált csókolt a számra
meredt szerelmezem.

A KÉT MÁRVÁNYSZOBOR

Valaha rég... a két fehér test
halkan fonódva itt pihent,
álomlugasnak csöndes árnyán,
ha hold kigyult az éjbe fent.

És fényt lihegve szállva szálltak
az éjbe szőke csillagok,
míg lenn a mély ölében ájult
a vágyba dermedő Titok.

Ám egykoron... az álmok ajkán
szól suttogón egy régi dal;
a Kéj a két alvó fülébe
egy szót lehelt az ajkival.

És szétomlott a néma márvány,
s az éjbe dermedt csillagok
meredt szemén azóta,
ó jaj!
halál ragyog, halál ragyog.

?

Hogyha jó a néma éjjel
és homályos lámpafénnyel
küzködő;

s lilán e halk
csodálatajk
a messziségbe szállt...

S hogy szállok így
a föld vörös
röggöntösét
bámulva tátja rám.
De én szállok
Csak egyre még
s fönn vár fehér arám.

Mikus Ferenc: Cseresznyevirág

ATLANTIS

A csodás birodalomban
jártam aznap éjjelen;
fény gyuladt ki mély szemén
s tova vitt oda halottan.

Jácint színű volt az ég,
s hófehér falak meredtek,
hol az álmaink szerettek

sok-sok ezer éve rég.
Oda szálltunk mi halottan
hol bűv-szellemek nevetnek

és a kéjek éje kék.
És azóta csókjainkba,
elefántcsonthajón ringva
ottan élünk egyre még.

A CSONTVÁZ

száll a perc a percre egyre
színes árnyat ont remegve
néma, béna éjidő.

Viola színű gőzöktől süstörög a lombik.
Mit főz ilyenkor a sápadt lángnál az
Öreg?

Szívek hullnak aranytálba,
néma, kába éjszakába
hangtalan;
száll a perc a percre egyre,
hull a hó a halk szívekre
és a csók ajaktalan.

Viola színű gőzöktől süstörög a lombik.
Mit főz ilyenkor a sápadt lángnál az
Öreg?

Padlásszobában komor homály szívében
szüette ódon bútorok között
rám vársz talán a néma éden éjben
szép mosolyu csontváz, kopott, törött.

A nyakadon egy collier fagyöngyből
hóajkadon ma régi szép szavak,
szemedbe reszketeg kigyul kacéran
egy régi parfümillatos tavasz.

Szép kedvesem, no jőj ölembe végrel!
Az életünk ma oly vidám leszén.
Ölembe majd becézlek kedvesem.

Csont melleden hörög szerelmi dal,
hókebleden kél reszketeg sóhaj
az ópiumos halk szerelmi éjen.

Az alanti szerző nevére kattintva az előző számokban közölt gazdag válogatás olvasható.

Költő Nagy Imre, Balázs Béla, Oláh Gábor, Kaffka Margit, Rozványi Vilmos, Keszthelyi Zoltán,
Nadányi Zoltán, Bárd Miklós, Hollós Korvin Lajos, Fodor József, Gellért Oszkár, Marconnay Tibor,
Simon István, Rab Zsuzsa, Jókai Mór, Vihar Béla, Lányi Sarolta, Lévai József, Kis Ferenc,
Komjáth Aladár, Kún József, Ladányi Mihály, Kerényi Grácia, Czóbel Minka

gondolatok

Szerkesztő: Aszalós Sándor

Aszalós Sándor
Imago animi sermo est*

Sokszor figyelem miként is beszélgetnek egymással nyilvános helyen vagy villamoson, buszon közlekedő emberek, nemcsak amit mondanak, hanem ahogy mondják. Szinte kiveszett a választékos beszéd az egymásközötti társalgás során. Sok a pongyolaság, szóismétlés, a trágárság átszővi a hétköznapi ember beszédét. Pedig a beszéd a személyiség egyik legfontosabb megnyilatkozási módja, egy tükör, mely a személyiségről nagyon sok lényeges vonást tár fel, nem véletlenül írta Seneca, hogy "a lélek tükre a beszéd." Bajza József azt írja: „...az életnek szellemibb és bensőbb eleme a beszédnél semmi nincs”.¹ A beszéd egyéni, individuális jelenség, a nyelv társadalmi, kollektív jelenség.

A beszéd annyira természetes emberi megnyilvánulás, hogy nem is figyelünk nehézségeire. A nyelv révén bontakoznak ki az értelmi képességek, és a beszéd a gondolataink nyelvbeli kifejezése, amivel kifejezzük a gondolatainkat és az érzéseinket. A emberi beszéd olyan, mint egy híd két ember között.

Ammonios² a következőket írja: "Theophrastus filozófus szerint a beszéd két viszonyfajta közepette jön létre. Először, a hallgatókhoz való viszonyról van szó, akiknek a beszéd valamit jelent, másodsor a tárgyakhoz való viszonyról, amelyekkel a beszélők saját meggyőződésüket akarják ráerőltetni a hallgatókra. A beszédnek a hallgatókhoz való viszonya a poétika és a retorika tárgya, (...) a beszédnek a tárgyakhoz való viszonyával pedig főként a filozófus foglalkozik, aki egyrészt leleplezi a hazugságot, másrészt pedig bizonyítja az igazságot."

Beszéd által nyilvánunk meg gondolataink, és beszéd által kommunikálunk egymással akár a hétköznapi-politikai- hivatali- stb. életünkben. A beszédnek etikai szempontból négy univerzális érvényességi igénye van, melyek a következők: *racionalitás, igazság, hitelesség, és normatív helyesség.*

Ide sorolható még az a kritérium is, hogy a fenti érvényességi igények megkérdőjelezése csakis érvelő vitában történhet, amely kizárja az erőszakot.

A beszéd feltételezi azt, hogy a kommunikációban résztvevők: racionálisan viselkednek, azaz állításaik, kijelentéseik mellett érveket tudnak felsorakoztatni és kiteszik magukat a bírálhatóságnak. A társalgás igazságigénye a kijelentések tényállásoknak való megfelelését jelöli. A szubjektív hitelesség arra vonatkozik, hogy a résztvevők legszemélyesebb ügyüknek tekintik a társalgás sikerességét, a normatív helyesség elve arra utal, hogy a résztvevők az általuk közös megegyezéssel elfogadott normáknak, játékszabályoknak megfelelően járnak el a társalgás folyamán.

Nagyon fontos etikai fokmérője a beszédnek, illetve a beszéd által megvalósult vitának a beszélgető, vitatkozó felek felelősége abban, hogy az érintett témában megfelelő jártassággal rendelkezzenek. Az élő szó ereje sokban fölülmúlja az írásos megnyilatkozást.

A politikai közéletben szinte gyökeret vert a manipulatív beszéd. A manipulatív beszéd nem érvekkel dolgozik hanem emocionálás szempontból közelít a megszólítandók felé, így a politikai játszmákban, és a hatalomért folyó harcban a szavak segítségével történik a manipulálás. A nyelvi manipuláció nem újkeletű dolog, már az ókorban is ismert volt. Arisztotelész a Retorikában és a Poétikában részletesen leírja, milyen módon lehet olyan érzelmeket kelteni, mint például a harag, a barátság, a félelem, az irigység, vagy a szégyen, és hogyan lehet azokat a meggyőzés érdekében felhasználni. emberi magatartás olyan módszerekkel történő befolyásolásáról van szó, amelyeknek - a manipulációs szándék miatt - kideríthetetleneknek kell maradniuk. A manipuláció sikere abban rejlik, hogy akit manipulálni akarnak, az nem ismeri fel a manipulációt, különböző okok miatt. A manipulációs beszéd célja, hogy minden más gondolkodási módot eleve kizárjon.

A manipuláció hatékonyságáról Hitlernek például az volt a véleménye, hogy: *" A propaganda elsősorban az érzelmekre hasso, s csak kisebb mértékben az értelemre. Nem szükséges, hogy a nép tudatosan gondolkodjék, hiszen az emberek felfogóképessége amúgy is meglehetősen korlátozott, intelligenciájuk csekély, viszont igen gyorsan felejtnek. Ehhez képest a hatásos propaganda csupán néhány pontra szorítkozhatik, s a jelmondatokat addig kell ismételnie, míg a közönség minden tagja megérti, hogy hogyan kell értenie azokat."*

A manipulációs beszédek nemcsak a politikai propaganda nyelvére korlátozódnak, hanem a reklámparnak is a legfontosabb részévé vált. Egyre jobban érezhető, megtapasztalható az, hogy a modern politikai beszédek is reklám pszichológiai alapján fogalmazódnak meg. Nem a tartalom, hanem a cél a fontos, vagyis az elhitetés. Ez pontosan nyomon követhető a magyar politikai életben a jelenleg legnagyobb ellenzéki párt kommunikációjában. A politikai beszéd és a reklám területen is a manipulációs beszéd célja az, hogy meghatározott meggyőzési állapotot, megfelelő értékelési, minősítési készséget, valamint kívánt véleményt és gondolkodási módot alakítson ki. Ezért ezek a beszédek nem a racionalitásra alapulnak, hanem az emócióra, az elhitetésre, tele vannak jelentés nélküli nyelvi elemekkel, elcsépelet frázisokkal, és mondanivalójuk nincs.

Kívánatos volna a közértelem javítása érdekében, hogy az iskolai oktatás része legyen a beszéd, azaz retorika, illetve a vitakészség fejlesztése. Az etikus vita, beszélgetés mind szélesebb körben való elterjedése, annak beemelése az erkölcsi kategóriák szintjére biztosítékokat nyújt arra, hogy közvetett demokrácia tényleges szereplői csak ezen mentál higiénés értékek birtokában juthassanak a közhatalomhoz.

□ *A lélek tükre a beszéd-Seneca

- 1./Bajza József: Nemzetiség és nyelv. Magyar Remekírók
- 2./Ammonios Sakkas , alexandriai görög bölcselelő

A témakörben ajánlott olvasmány: (PDF. Katt a címre.)

Lucius Annaeus Seneca: Erkölcsi levelek
114. LEVÉL

Túl ötven erdőn

Fogy az ösvény, fogy a napfény,
hideg árnyék hull a hegyre.
Áll mögöttem ötven erdő,
ötven évem rengetegje.
Torkomig ver csorba szívem,
tűz a talpam, seb a térdem.
Annyi rémtől megfutottam,
míg a ritkulásig értem.

Seb a szívem, seb az arcom,
vadtövistől vér az ingem.
Aki erdő-járni küldött,
az ha megismerne engem.
Sűrűségen átfutottam,
avarának vért is adtam,
ami bennem fiatal volt,
rohanásban elhullottam.
Szívem szárnya, szemem fénye,
kurjantásos fiú-kedvem,
férfi-sorsom mély zenéje
elveszett a rengetegben.

Csudaváró esti lázban
fekszem itt a ritkulásban
meglazulva, szerteesve,
s nincsen, aki megkeresne.
Járna értem, mint a hangya,
mint a Lemminkejnen anyja;
addig járna, felkutatna,
kicsi méhvel írt hozatna,
varázsszókkal összerakna,
úgy siratna, úgy szeretne...

Fekszem itt a szürkületben,
túl a rétnék nagy a csendje.
S zúg mögöttem ötven erdő,
ötven évem rengetegje.

Szeptemberi fák

Bükkök smaragd színét erezve fent
az első pár vörös folt megjelent.

Állunk. Kezedben késő kék virág.
Azt mondod: Ősz. Az első őszi fák.

Én azt mondom: Vér. Vérfoltos vadon.
Elhullt a Nyár a nagy vadászaton.

Amerre vitte buggyanó sebét,
bíboros vére freccsent szertesztét.

Ahol a nyom-vesztő bozóthoz ért,
hogyan tékozolta, nézd, a drága vért.

Tavaszdodik

Sáncban a hóvíz
könnyű hajót visz,
füstöl fényben a barna tető.
Messze határba
indul az árva,
leng madárka: a billegető.

Titkon a Bükkben
moccan a rügyben
- mint csibe héjban - kandin a lomb,
s mintha a róna
kedve dalolna,
úgy muzsikál, muzsikál a kolomp.

Indulok. Értem.
Jól tudom: értem,
értem üzenget a zsenge határ:
„Szíved a bomlott,
ócska kolompot
hozd ide, hozd ide, hozd ide már!”

A somvirágos oldal

Elment a gond a hóval,
felhőn is fény nevet.
A somvirágos oldal
arannyal integet.

Ha utas jön hajóval,
a hegyre feltekint:
- Ni, somvirágos oldal...
És issza azt a színt.

Itt ősz szó járta s ó dal,
a Zách-lány is dalolt,
a somvirágos oldal
sütkérezője volt.

A somvirágos oldal
lejtőjén túl, alul,
kő- és keresztfa-sorral
kis temető lapul.

Beszélgess ott a holttal,
tavasszal érzi még:
- A somvirágos oldal,
az volt gyönyörűség.

Szelíd, egyszerű szóval
kérem: míg élhetünk,
szép somvirágos oldal,
adj jó tavaszt nekünk.

S míg vérnyomán vad szél-kopó csahol,
hörögve összeroskad valahol.

Mikus Ferenc: Badacsonyi naplemente

Annának hívták

(részlet)

7

Vagy el se ment. Itt él a kert felett,
a Szentgyörgypuszta kistündére lett.

Ott jár a madárfészkes fák alatt,
ahol boldog volt, éber és szabad.

Ha arra járunk, ott leselkedik,
de leshelyét sötét lombok fedik.

Mégis sokszor tudom, hogy merre jár,
elhalkul ott a szép "szentgyörgymadár".

Ismer minden virágot névszerint,
övé a rétek vadvirága mind.

Lépcsőnkön olykor ott a drága jel:
virág. Kisanna hullathatta el,

hajnalban jött a terraszunkon át,
a friss homokban hagyta lábnyomát.

Jár hangtalan. Törvénye hallgatás,
parancsoló, tiltó tündérvarázs.

Lát és figyel láthatlanul. Miénk.
Csak nem jöhet, jaj, nem jöhet közénk.

Teljes szöveg itt.

Kérés az öregséghez

Öregség, bölcs fegyelmezője vérnek,
taníts meg, hogy Csendemhez csendben érjek.

ÉLETRAJZ

Március

A nap tüze, látod,
a fürge diákot
a hegyre kicsalta: a csúcsra kiállt.
Csengve, nevetve
kibuggyan a kedve
s egy ős evoét a fénybe kiált.

Régi, kiszáradt
tó vize árad,
néma kutakban a víz kibuzog.
Zeng a picinyke
szénfejú cinke
víg dithyrambusa: daktilusok.

Selymit a barka
már kitakarta,
sárga virágját bontja a som.
Fut, fut az áram
a déli sugárban,
s hökken a hó a hideg havason.

Barna patakja
napra kacagva
a lomha Marosba csengve siet.
Zeng a csatorna,
zeng a hegy orma,
s zeng - ugye zeng, ugye zeng a szíved?

Apámra gondolok

Kövön ülök az esti hűsre várva,
a nyúló árnyékot figyelgetem.
Visszagondolok rég-halott apámra,
kinek korához már közeledem.

Így ült, talán az árnyékot figyelve,
a városvégen, korhadó padon.
Megcsillapodva, sorssal nem perelve
el-eltűnődött múlton, holtakon.

Csodálkozott - mert nyolcvan volt az éve -
az aggastyánná őszült gyermekek.
És néha úgy nézett a messzeségbe,
mint aki túlnéz már az életen.

Felhőt szerettem nézni

Felhőt szerettem nézni, mint a pásztor,
ki tekintetét fenn legelteti,
míg nyáját rablótól, farkas-marástól

Ne ingerelj panaszra vagy haragra,
hangoskodóból halkíts hallgatagra.

Ne legyek csacska fecskéhez hasonló,
ritkán hallassam hangom, mint a holló.

A közlékenység kútját tömd be bennem,
karthauzi legyek a cella-csendben.

Csak bukdácsoló patakok csevegnek,
folyók a torkolatnál csendesednek.

Ments meg zuhatag-szájú emberektől,
könyvekbe plántált szó-rengetegektől.

Csak gyökeres szót adj. S közel a véghez
egy pátosztalan, kurta szó elég lesz,

a túlsó partot látó révülésben
a "Készen vagy?"-ra ezt felelni: - Készen.

éber kutyája lenn őrizgeti.

Örült, hogy égi formákat figyelhet,
kék réteken vonuló nyájakat,
havas hegyet, hullámot, női mellet,
s vihart, ha jött a felleg-áradat.

De egyszer vert sereg zúdult a tájra,
s az űző harc az esztenáig ért.
Azóta nem csábítja ég csodája:
vért lát a csapzott fűben, csupa vért.

Őszelő

Szeretnél napfényben ragyogni még?
Késő. Ma gyászba öltözött az ég.
Madárraj sír a nyírfán: őszapók,
s a réteket beszötte mind a pók.

A költő összes versei a
Magyar Elektronikus Könyvtár
adattárából letölthetők.

[Vissza a tartalomjegyzékhez.](#)